

За неньку мою Україну молюсь, за неї я Бога благаю, допомоги я в Нього прошу. Не хочу, щоб чужинці грабували рідненьку.

Вам великий уклін, наш славний Кобзарю! За Ваші повчання, які до нас прийшли крізь століття.

Знайте, ми свою Україну не віддамо ворогам!

Олексій Дубров

Доброго дня, Тарасе Григоровичу!

Якби Ти тільки знав, Тарасе, чого вже народ український натерпівся після твоєї смерті. І голодом нас морили, і холодами сибірськими винищували, послання Твої не дозволяли читати... Та все-таки знаходились люди, які не давали загинути Твоєму величному ділу – пером проти панів воювати...

Прошло вже немало років, у нас тут комп'ютери, Інтернет, глобалізація, підкорення космосу, але проблеми ті ж самі, що й у Твої часи: «москалі» та «жиди» Україну роздирають.

Найголовніше забув сказати - Україна ж наша вже 23 роки як незалежна... Проте це на папері так написано, насправді ж ситуація «трохи» відрізняється.

От сидять там зараз у місті Києві «люди мудрі» і вирішити ніяк не можуть, куди б Україні податись: одні в Європу тягнуть, а інші кажуть, що без Росії ніяк не обійтись...

Ти вже вибач, що й мої думи «постали на папері сумними рядами»...

Та знаєш, я вірю, що ми впораємось. Так, Тарасе, ми впораємось, бо слово Твоє ще поміж народом живе і житиме: не в кабінетах депутатських, не в пишних промовах сучасних «гетьманів», а серед простих людей, які виховують ще не одне покоління справжніх українців!

Альона Малинська

Тарасе любий, Ти все знав.
Твоя душа боліла, як і наші.
Твої вірші – для нас вони найкращі!
Серця Ти наші в мову закохав.
Бо в них була любов Твоя і правда,
Гудіння бджіл і співи солов'їв,
І рев Дніпра, і голоси гаїв,

І до країв чужих, не наших, мандри.
Твоя любов до рідної землі...
Її ми відчуваємо і досі.
України сила у її колосі,
І у сльозах, і в сильнім почутті...
А я в Твоїх словах пізнала вічність,
Безмежну і пронизливу ту тугу.
Ти відчуваєш, як ніхто, біду,
І в той же час, немов дитячу, ніжність.
Страждань у цім житті зазнав немало:
Помер, нещасний, Ти на чужині.
Тарасе, не однаково мені,
Що Твоє добре серце відчувало.
Гадаю, Ти все бачиш з неба.
Ймовірно, Твоє серце знов болить.
Але Ти усміхнись, хоча б на мить:
Все буде добре. Не журись, не треба!
Ми будемо на світі добре жить!

Крістіна Сухопар

Добридень, шановний Тарасе! Нарешті, нарешті я маю змогу написати Вам листа! З того часу, як ми востаннє бачились, трапилось багато див у моєму житті, багатьох людей я зустрічав, у багатьох провулочках найрізноманітніших міст бував, слідуючи за своїм паном. Але тільки поруч із Вами, з Вашою підтримкою та невмирущою любов'ю до рідної землі, до своєї любої неньки-Батьківщини я зрозумів, як треба цінувати час, відведений нам на цій землі.

Друже, мій любий друже! Пишу я Вам із того ж будинку, де ми з вами гралися ще в дитинстві, пишу, доки маю час, доки дозволив мені мій пан. Я так зрадив, коли дізнався про Ваше звільнення, про те, що тепер Ви сам пан свого життя... радію, що мрія хоча б одного з нас стала реальністю... радію та по-доброму заздрю, бо моє життя таке ж гнітюче, як і в моїх братів. Наш народ, Тарасе, заслуговує на краще, а не на пролиття крові на родючі землі. Українські землі! Я вірю, що Ви, мій любий друже, залишите про себе пам'ять у століттях. Я поважаю Вас, це дає мені надію. Надію, яка стане дійсністю колись на всій нашій змореній роздробленій країні.

Воля пролунає гучним пострілом, розчавить ворогів у їхній ненависті! Бог з нами, Тарасе! Господь наш, Отець, завжди поруч, під нашим серцем, у наших думках...